

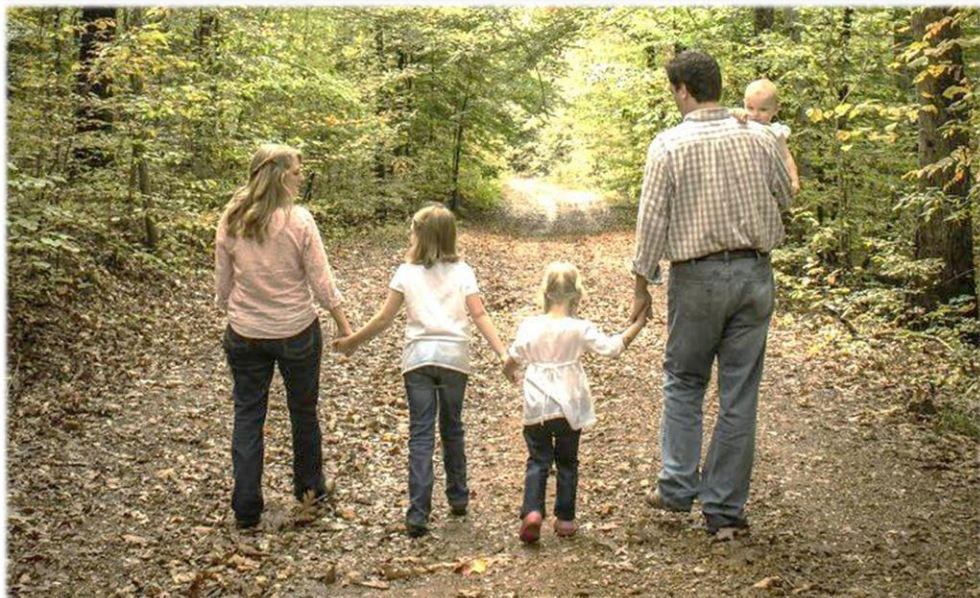
Reci NE pobačaju!

preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,

župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.

NOVI VINODOLSKI

Zovem se Paulina i imam 31 godinu. Dvanaest sam godina udata. Muž mi se zove Maro i ima 36 godina. Imamo dvije kćeri: Karolinu (12) i Veroniku (7). Upravo čekamo svoje treće dijete – vjerojatno Dominiku koja raste pod mojim srcem.

Dok sam, pred gotovo pola godine, zbog dermatoloških problema, koristila neke lijekove, ostala sam trudna. Uzimanje tog lijeka isključivalo je svaku pomisao na trudnoću, uključujući i narednih šest mjeseci nakon prestanka uzimanja lijeka. Radi se o lijeku koji i prema mišljenju svih liječnika i prema svim stručnim navodima literature ima snažno teratogeno djelovanje, što ga čini iznimno štetnim za plod.

Znala sam za ovo djelovanje lijeka pa sam, zajedno s mužem, koristeći se prirodnim metodama planiranja obitelji, bila vrlo oprezna. Selidba u drugi grad, promjena mjesta stanovanja i stres s time povezan, doveli su do toga da sam se nekako preračunala i ostala trudna.

Isprva nisam vjerovala. Mislila sam da je nemoguće... Prvi posjet liječniku bio je pravi košmar – liječnik mi nije ostavljao nikakvu nadu da će dijete biti zdravo. Molila sam ga za pomoć... Zamolio me da pričekam ispred ordinacije. Krenuo je zvati farmakologe i bolnice kako bi ispitao mogućnosti dobrog ishoda za mene i za dijete. Nažalost, kada sam se vratila u ordinaciju bilo je još gore – njegova je dijagnoza bila strašna: „Taj lijek ima stopostotno teratogeno djelovanje i nema nikakve mogućnosti da ćete roditi zdravo dijete. Vjerojatna su velika oštećenja mozga, hidrocefalus, Downov sindrom itd.“ Bile su to samo neke od bolesti koje je počeo nabrajati, a koje su bile ispisane i na receptu priloženom uz lijek.

Prema mišljenju liječnika u mom slučaju postoji velika vjerojatnost da će svi ti sindromi nastupiti zajedno. Po završetku svog monologa, liječnik želeći biti sućutan, rekao mi je kako postoji jedan izlaz. On bi mi pomogao da to prebrodim. U mom bi slučaju liječnička procedura bila jednostavna i prema njegovu mišljenju sve bi se moglo riješiti u roku od tjedan dana.

Pobačaj – ubojstvo moga djeteta – to je bio njegov lijek za mene! Upitala sam ga koliko imam vremena za odluku. Odgovorio mi je da nema vremena i da se tu nema što razmišljati jer što se više čeka to može biti samo teže. Zapisao mi je termin i rekao da mu se javim za tri dana neovisno o odluci.

Izišla sam, lijući suze, hodajući kao pijana. Nazvala sam muža. On me slušao i rekao da mi sada neće ništa odgovoriti jer se mora pomoliti. Do kraja života zahvaljivat ću Bogu za takav stav svoga muža u tako teškom životnom trenutku.

Drugi dan mi je muž rekao kako nam je ipak Bog darovao taj život i da ga ne možemo uništiti. Trebamo ga, dakle, povjeriti Bogu i čekati... Nije to bilo jednostavno. Pošli smo drugim liječnicima. I svi su govorili isto. Svega smo se naslušali, između ostalog: „Ako se, gospođo, odlučite roditi, bit će to biljka, ne čovjek. Sigurno niste svjesni što to znači. Uništiti ćete obitelj i brak!“

Sotona zna gdje udariti – i, udario je na najbolnija mjesta: brak i obitelj za koje sam se toliko borila! Ne mogu to dopustiti! Što učiniti? Ubiti? Ubiti svoje dijete? Košmar misli vrzmao mi se po glavi. Trebala sam vremena za razmišljanje, pa sam potražila liječnika i zamolila ga za bolovanje. Odbio je. Na UZV se vidio „plod“ no po njegovu se mišljenju nije razvijao – još jedan udarac. Čak mi nije htio otvoriti ni trudnički karton jer je tvrdio da će i tako ubrzo nastati spontani pobačaj ili će ga trebati činiti. I tako sam obišla nekoliko poznatih liječnika u Krakovu koji su govorili da nemam nikakve šanse...

Htjela sam s mužem i djecom otputovati na pet dana na more, ali je liječnik smatrao da to nije dobra ideja jer ću sigurno morati doći na čišćenje mrtvog ploda. Čekala sam dva dana i na vlastitu odgovornost otputovala s obitelji na more – na zajednički mali odmor. Nije to bilo lako vrijeme, jer sam se često svađala s mužem. Sotona nam je stalno podmetao da je ono što su govorili liječnici stvarno istina. I sama

sam počela razmišljati: „Možda liječnici imaju pravo, mogla bih izgubiti muža i obitelj.“ Vratili smo se, a ja sam se čitavo vrijeme očajnički borila u sebi ne znajući što učiniti. „Još uvijek je navrijeme, prolazi tek osmi tjedan, zakon još uvijek dopušta“ – takve su mi se misli vrtjele po glavi... A onda je sam Bog zakoračio u moj život sa svojom snagom i pomoći.

Jedne noći nisam mogla zaspati... Konačno, kada sam pred zoru zaspala, usnula sam san: napadale su me sile zla. Kako bih se osjećala sigurnijom počela sam moliti *Oče naš*. Kad sam došla do „*budi volja Tvoja*“ njih je nestalo. Tada sam se probudila sva prestravljena i u znoju.

Bio je to za mene jasan znak: kada sam se priklonila Božjoj volji zli su duši nestali. Dijete koje nosim nije moje vlasništvo, **nisam mu ja dala život. Zato mu ga nemam pravo niti oduzeti** i prema njemu imam dužnost kao majka. Od toga trenutka više nikada nisam ni pomislila na pobačaj, jedino sam molila Boga da mi da snagu prihvatiti njegovu volju – čak i onu koja za mene, po ljudsku, može biti vrlo teška.

Došlo je vrijeme pretraga na koje sam pošla zajedno s mužem, moleći po putu Boga da nam pomogne prihvatiti ono što nas očekuje. Čudo! „Nema nikakvih oštećenja, dijete je, čini se, posve zdravo“ – bile su riječi liječnika koji me je pregledavao. Bili smo presretni. Ipak, bile su to tek prve pretrage, vrlo općenite. Sljedeće su trebale biti tek u 20. tjednu trudnoće.

To što se događalo u našoj obitelji u tom vremenu iščekivanja – to je bilo čudo. Od rujna smo svi zajedno molili svetu Kronicu. Ušli smo u Obiteljsku zajednicu gdje smo upoznali predivne ljude. Za mene je to bio vrlo važan trenutak jer u novom mjestu stanovanja nikoga nisam poznavala, a sada već imamo nekoliko krasnih prijatelja, bračnih parova s kojima se zajedno približavamo Bogu. Počeli smo i svakodnevno čitati Sveto Pismo.

Počelo je predivno vrijeme u kojem je Isus djelovao. Sudjelovali smo u molitvama predanja i Bogu smo povjerali cijelu svoju obitelj. Iz svoje sam kuće izbacila sve „slonice za sreću“, bajke i knjige za djecu kroz koje se provlači magija. U našoj je obitelji zavladao nevjerojatan mir i pouzdanje u Boga.

Kod sljedećeg termina za pretrage zaputila sam se u Krakov. Kada sam ušla u ordinaciju bila sam ganuta... Rezultat je bio čudesan... Svi su nalazi pokazivali da je djetesce u potpunosti zdravo, bez ikakvih oštećenja i genetskih poremećaja. Bogu hvala! Znam da je pred nama još dug put, ali Boga molim svaki dan za milost potpunog obraćenja za sve nas. Ta Bogu ništa nije nemoguće i hvala mu za to. Preporučujem sebe, svoga muža i našu djecu u vaše molitve.

Paulina

Pouzđajte se bezgranično!

Bilo je to divno vrijeme kada sam saznala da sam trudna. I muž i ja smo željeli djevojčicu jer smo dvojicu sinova već imali. Sve se činilo divno – početak trudnoće prolazio je bez poteškoća. Nažalost, radost je bila kratkog vijeka. U 18. tjednu trudnoće liječnik je utvrdio: „Djevojčica je, ali se ne razvija dobro... Skoro će se poroditi...“ Upitala sam liječnika postoji li kakva mogućnost liječnja, možda u nekoj bolnici... Bila sam spremna otići bilo gdje samo da spasim život tako željenog djevojčici. Liječnik je samo jednostavno i hladno odgovorio: „Nema.“

Bio je to za nas veliki šok. Imamo kćer, ali smo se osjećali, kao da je zapravo i nemamo. Zadržali su me u bolnici, strogo mirovanje u krevetu, strah, suze... Bila sam slomljena, a sa mnom i čitava moja obitelj. Suzama nije bilo kraja... Sve dok jednog oblačnog dana kroz prozor nije provirilo sunce... Prošli su me trnci i u srcu se pojavila misao: „Ma, zašto plačeš? Zar su ljudske riječi važnije od riječi Isusa Krista?“

Od toga se trenutka sve promijenilo. Povjerala sam svoj problem Božjem milosrđu. Molili smo žarko Isusa i Majku Božju za pomoć. Svakodnevno smo molili Kronicu Božjeg milosrđa, platili smo i sv. Mise na Jasnoj Gori i u Łagiewnikima na nakanu za našu kćerkiću. Vrijeme je lagano odmicalo, ali ipak nekako drugačije. Kada bi me uhvatila tjeskoba zbog onoga što bi se moglo dogoditi, uzimala sam u ruke kronicu moleći: „Isuse, pomoz mi.“ I Isus i Majka Božja su mi duhovno pomagali i snažili me.

Već pri kraju trudnoće, dok sam još bila u bolnici, strašno iscrpljena strahom za dijete, pošla sam do kapelice jer se bližilo 15 sati. Počela sam moliti Kronicu Božjeg milosrđa. U jednom sam se trenutku počela osjećati jako dobro i nisam znala gdje sam i što se sa mnom događa. Nisam se čak poželjela vratiti mužu i djeci koje tako silno ljubim. Iznenada sam se prenula. Trenutak sam se zamislila s kronicom u ruci... Shvatila sam da sam bila blizu Gospodinu. Gospodin Isus me je privinuo na svoje Srce i uronio u zrake svog neizmjernog milosrđa kako bi oduzeo moj strah i moju tjeskobu.

Nekoliko sati kasnije na svijet je došla Milenka Maria – naša divna, zdrava djevojčica. Za vrijeme poroda u duhu sam molila Kronicu i osjećala sam kako primam pomoć, ogromnu pomoć – ne liječničku, već Isusovu i Presvete Djevice Marije i svih svetih. Osjećala sam njihovu blizinu. Nakon svega sam shvatila da Bogu ništa nije nemoguće – za čovjeka bi to bio kraj, ali za Boga ne. Za njega je to početak novog života, a za mene velika

milost o kojoj danas pišem želeći sa svima podijeliti to svoje iskustvo i zamoliti: povjerite svoje probleme, same sebe, svoje obitelji Božjem milosrđu. Bezgranično se pouzđajte! Kucajte i otvorit će vam se! Ta Bogu ništa nije nemoguće! (N.N.)

Molitva malom Isusu za začetu i nerođenu djecu, majke i očeve!

Isuse maleni, začet u krilu Blažene Djevice Marije, molim te da svako začeto dijete sačuvaš i udijeliš milost majci da prihvati život koji joj je Otac Nebeski podario. Molim te za svaku trudnicu da radosno nosi darovano čedo. Pomozi joj da do kraja izvede trudnoću i da sretno rodi darovano čedo kao što je tebe rodila Blažena Djevica Marija.

Molim te, maleni Isuse, i za svu nerođenu djecu i za majke i očeve koji nisu prihvatili život djeteta da im oprostiš i izliješ Milost skrušenog pokajanja, Milosrđe svoje i oproštenje i oslobođenje od duha smrti koji je došao na njih. Oprosti im, obrati oca i majku, oslobodi ih i spasi. Oslobodi ih od duha krivnje i potakni ih da mole za sve one žene i muževe koji su u opasnosti da isto naprave. Oslobodi ih i sačuvaj svako začeto dijete da dođe na svijet, da bi svi slavili Boga Oca i Sina i Duha Svetoga ovdje na zemlji i kroz svu vječnost.

Amen. Aleluja.

*Molitva po nadahnuću Jozefine Glasnović,
Badnjak 2016.*